

Forinden videresendelse af en ansøgning om fri proces forudsættes rigsombudsmanden at påse, at ansøgningen er egnet til at danne grundlag for den danske myndigheds stillingtagen til det ansøgte. Mangelfulde eller uklare ansøgninger bør således søges fuldstændiggjort ved henvendelse til ansøgeren. Ansøgninger og eventuelle bilag bør endvidere i nødvendigt omfang oversættes fra grønlandsk til dansk.

For personer i Danmark, der søger om fri proces i forbindelse med sagsanlæg ved de grønlandske domstole, har der hidtil været den ordning, jf. Justitsministeriets cirkulære nr. 169 af 19. september 1978, at ansøgningen kan indgives til statsamtet det sted i Danmark, hvor ansøgeren bor. Som anført i betænkningens afsnit IX, kap. 5.3.1., foreslås denne mulighed opretholdt, således at der i begge dele af riget eksisterer en adgang for ansøgeren til at indgive ansøgningen i det land, hvor den pågældende har hjemme. Det forudsættes herefter, at Rigsombudsmanden i Grønland og de kompetente myndigheder i Danmark generelt yder hinanden gensidig støtte i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om fri proces fra personer i den anden del af riget og herunder bl.a. påtager sig den nødvendige vejledning af ansøgerne.

De foreslåede ordninger skal ikke være til hinder for, at ansøgninger om fri proces til domstolene i den anden del af riget kan indgives direkte til den myndighed i det andet land, som efter henholdsvis den grønlandske og danske retsplejelov har kompetencen til at træffe afgørelse om fri proces i sagen.

I betænkningens afsnit IX, kap. 5.2.4. og 5.3.2., beskrives den særlige situation, at en dom, der er afsagt i Grønland, som følge af skyldnerens ændrede værneting skal tvangsfuldbyrdes i Danmark. Efter § 500, stk. 2, i den danske retsplejelov er der hjemmel til under nærmere angivne betingelser at meddele fri proces med henblik på behandling af sager i fogedretten.

Kapitel 22

Behandling af inkassosager

Til § 263

Bestemmelsen fastlægger anvendelsesområdet for de særlige regler om inkassoprocessen, jf. nærmere betænkningens afsnit IX, kap. 3.2. Det fremgår af bestemmelsen, at inkassoprocessen som udgangspunkt omfatter alle ikke-tvistige sager om inddrivelse af pengekrav, hvor kreditor ønsker tvangsfuldbyrdelse af sit krav i umiddelbar forlængelse af domsafsigelsen.

Krav, som er omfattet af en voldgiftsaftale, kan indrives ved anvendelse af inkassoprocessen, hvis kra-

vet ikke er omtvistet. En indsigelse fra sagsøgte/skyldneren indebærer, at inkassoreglerne ikke finder anvendelse, uanset om alternativet til den ikke-tvistige inkassoprocess er almindelig rettergang eller voldgift. I denne situation vil sagen således skulle behandles ved voldgift, hvis en gyldig voldgiftsaftale påberåbes af en part. Efter den gældende bestemmelse i voldgiftslovens § 1, stk. 1, afvises sager omfattet af en voldgiftsaftale kun fra domstolene efter påstand. Kredsretterne kan derfor behandle krav omfattet af en voldgiftsaftale, hvis sagsøgte/skyldneren ikke har indsigelser mod dette. Det må antages, at der i dag ofte afsiges udeblivelsesdomme om krav, som sagsøgte kunne have krævet behandlet ved voldgift.

Kapitlet indeholder for så vidt en udtømmende regulering af inkassoprocessen, men i det omfang, der ikke i disse bestemmelser er fastsat særlige regler, finder de almindelige civilprocessuelle og fogedprocessuelle regler i retsplejeloven anvendelse.

Til § 264

Bestemmelsen indeholder en særlig værnetingregel for inkassosager, hvorefter inkassosag kun kan anlægges ved en kredsret, hvor sagsøgte har værneting efter bestemmelserne i §§ 203, 204 eller 208, stk. 1 og 2. Efter § 203 er hjemtinget for (fysiske) personer typisk den retskreds, hvor vedkommende har bopæl, mens hjemtinget for selskaber mv. (juridiske personer) efter § 208, stk. 1, typisk er den retskreds, hvor selskabet mv. har sit hovedkontor. Herudover kan sager mod personer og selskaber mv., der driver erhvervsmæssig virksomhed, anlægges ved retten i den retskreds, hvorfra virksomheden udøves, når sagen vedrører virksomheden. Der henvises nærmere til bemærkningerne til §§ 203, 204 og 208, stk. 1 og 2, og til betænkningens afsnit IX, kap. 3.2.

Der er ikke noget til hinder for, at en kreditor, der har fået dom og foretaget en fogedforretning ved skyldners hjemting efter inkassoprocessen, efterfølgende – hvis fogedforretningen ikke har givet fyldestgørelse – indgiver anmodning om tvangsfuldbyrdelse til en anden fogedret, hvor skyldneren ikke har hjemting, men hvor der efter de fogedretlige værnetingregler er værneting for fogedsagen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit IX, kap. 3.3.

Til § 265

Efter *stk. 1 og 2* skal stævningen og en indkaldelse til et fogedretsmøde forkyndes for sagsøgte/skyldneren. Sagsøgte/skyldneren skal ved forkyndelsen af stævningssenpart med bilag have udleveret en skrift-